

ನೇಸರು

ತಿಂಗಳೋಲೆ
ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಮುಂಬೈ

Nesaru Tingalole

Vol XXIV - 11

ನವೆಂಬರ್ 2006

Rs. 5/-

Children's Special Issue

The Mysore Association, Bombay

393, Bhaudaji Road, Matunga, Mumbai - 400 019.

Phone : 2402 4647, 2403 7065 • Fax : 2401 0574

E-mail : karunadu@bom5.vsnl.net.in

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸದಸ್ಯರ ಸ್ನೇಹ ಮಿಲನ

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬಹುವಂದಿ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಸದಸ್ಯರು ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನೆಲೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮತ್ತು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ನಡುವೆ ಅತಿ ನಿಕಟವಾದ ಬಾಂಧವ್ಯವಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರೂ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ವಿಶಾಲ ಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದು, ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಪ್ರತಿಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೈತಿಕ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ನೆರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರ ಸ್ನೇಹಕೂಟವೊಂದನ್ನು, ಇದೇ ಭಾನುವಾರ, ನವೆಂಬರ್ 5, 2006ರಂದು ಕನ್ನಡ ಭವನದ, ನಯಾನಾ ಸಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಅನುವು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಸುಮಾರು 180ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸದಸ್ಯರು ಈ ಸ್ನೇಹ ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡಿದ್ದರು.

ಸದಸ್ಯರು ಆತ್ಮೀಯತೆಯಿಂದ ಬರವಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಪ್ರೊ. ಹೆಚ್. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ್ ಅವರು, ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ವಾರ್ಷಿಕವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಮುಂಬಯಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಿರಿಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿದೆ ಎಂದರು. ಕೇವಲ ಸದಸ್ಯರ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ಗೆ ಈ ನಿರಂತರ ಪ್ರೀತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಸದಾ ಇದೆಯೆಂದರು. ನಂತರ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಕಲಾವಿದರಿಂದ ಭಾವಗೀತೆಗಳ ಗಾಯನವಾಯಿತು. ಶ್ರೀಮತಿ ಲಲಿತಾ ಗರುಡದ್ವಜನ್, ಭಾರತಿ ಪ್ರಸಾದ್, ರಮಾವೆಂಕಟೇಶ್, ನೇಹಾ, ನಾಗೇಶ್ ಮತ್ತು ಅಪೇಕ್ಷಾ ಸುರೇಶ್‌ರವರು ಹಾಡಿದರು.

ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸದಸ್ಯರೂ ಟೀವಿ ಕಲಾವಿದರೂ ಆದ ಶ್ರೀ ವೈ. ವಿ. ಗುಂಡೂರಾವ್ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಭಾನು ಮೂರ್ತಿ, ಶ್ರೀ ನಟರಾಜ್‌ರವರು, ಸುಮಾರು ಒಂದುವರೆ ಘಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ತಮ್ಮ ಹಾಸ್ಯರಸದಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿ ಅವರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದರು. ಕೈಲಾಸಂರವರ "ಬಂಧ್ಯಾಳವಿಲ್ಲದ ಬಡಾಯಿ" ನಾಟಕದ ತುಣುಕಂತೂ ಎಲ್ಲರ ಹೊಟ್ಟೆ ಹುಣ್ಣಾಗಿರುವಷ್ಟು ನಕ್ಕು ನಗಿಸಿತು. ಕಲಾವಿದರ ಸಮಯ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರ ನಾಡಿಯನ್ನು ಅರಿಯುವ ಜಾಣತನ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿಸಿತು. ಈ ನಗೆಯ ಅಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣೆದು ಬಂದ "ನಂ ಕಂಪ್ನಿ" ನಾಟಕದ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಶ್ರೀ ಅಚ್ಯುತ ಸ್ವಾಮಿ ಹಾಗೂ ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್ ಅಭಿನಯ ಸಹಿತ ಹಾಡಿದ್ದು, ಹಳೆಯ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರ ಸವಿನೆನಪುಗಳನ್ನು ಕೆದಕಿತ್ತು. ಶ್ರೀ ಜಯರಾಮರಾಯರು ತಮ್ಮ ಹಾಸ್ಯ ಹಾಡುಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನು ರಂಜಿಸಿದರು.

ಹಿರಿಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ವಿ. ಕೆ. ಮೂರ್ತಿಯವರು

ಹೇಗೆ ತಮಗೆ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ನಿಜವಾದ ಮನೆಯಾಗಿತ್ತೆಂದು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾ, ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ತಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರೇರಕ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದೆಂದು ನೆನೆದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರೂ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಸದ್ಯದ ಕಟ್ಟಡದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಬೇಕೆಂದು ಕೋರಿದರು.

ಕಡೆಯಲ್ಲಿ, ರಮಾವೆಂಕಟೇಶ್, ಭಾರತಿ ಪ್ರಸಾದ್, ಉಷಾ ಶ್ರೀಕಾಂತ್, ನಾಗೇಶ್ ಬೆಳವಾಡಿ, ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯ, ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್‌ರವರು, 60, 70, 80, ಹಾಗೂ 90 ದಶಕಗಳ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ರಂಗಗೀತೆಗಳನ್ನು ಹಾಡಿದರು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ನಿರ್ವಹಣೆ ಶ್ರೀ ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯ ನವರು ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಎಲ್ಲರೂ "ನಮ್ಮ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ಖಂಡಿತ ನಮ್ಮ ಕೈಲಾದ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ" ಅಂತ ಹೇಳಿ ಜಾಹೀರಾತಿನ ಅಪೀಲುಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಈ ಸ್ನೇಹ ಮಿಲನ, ಸದಸ್ಯರ ಮನ ಮತ್ತು ನೆನಪುಗಳು ಎಷ್ಟು ಮಿಡಿದಿತ್ತೆಂದರೆ, ಊಟವಾದ ನಂತರವೂ ಸದಸ್ಯರು ಅಗಲಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡದೆ ಬಹುಕಾಲ ಒಡನಾಟದಲ್ಲಿ ಕಳೆದಿದ್ದು ಮಹತ್ವವಾದ ಸಂಗತಿ. ಇಂತಹ ಕೂಟಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಬಾರಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಎಲ್ಲರ ಕೋರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು.

AN APPEAL TO ALL MEMBERS

Dear Members,

The Association is now celebrating its 81st year. Due to effort of various generations, the Association is now recognized as a premier cultural organization in this Metropolis. The Association has now decided to set up a Cultural Research Centre for the promotion of Music, Dance and Drama, with a library facilities for visiting faculty. The infrastructure for this needs to be enhanced, as such two more additional floors to our building is envisaged.

In an effort to raise funds for the effort, we have arranged a Musical Recital by Padma Vibhushan Pandit Jasaraj on Friday, 15 December, 2006 at 7.00 p.m. at Nehru Centre, Worli, Mumbai. We are also bringing out a souvenir on this occasion.

I request you to kindly contribute by not only buying tickets for this event but also positively attend the Recital.

I also request you to kindly collect the appeals from the Association and obtain as many Ads as possible.

I am sure all our collective efforts will certainly result in a resounding success.

I extend to all of you and your families all my best wishes.

Yours truly,
S. Doreswamy
President

This issue is dedicated as Children's Special issue. The Nesaru had announced a Story Writing Competition for School Children in its August Issue and subsequently it had also sent circulars to nearly 50 schools in Mumbai. Surprisingly very few schools responded with entries. We divided the entries into two groups, viz. Primary and Secondary Sections. Primary Section consists of V, VI, AND VII Standards and Secondary Section consists of VIII, IX AND X Standards. The entries were in all four languages- Kannada, English, Hindi and Marathi. Irrespective of the language, two prizes have been awarded to each section, Best and Second Best. The entries in Primary Section were less. Hence only one award of Appreciation is given in this Section. Two awards of Appreciation are given in Secondary Section. The awards are given with the help of a panel of four judges, comprising of both school teachers and office bearers. The stories were selected for originality with a touch of personal experience, or ambitions, desires, emotions, and also clarity, readability and simplicity of the language. All the award winning stories are being published in this November Special Issue. Although none of the Kannada stories have won any award, we are publishing three of them here to encourage the underprivileged children to attempt to write better next time. We intend to make this an annual feature of Nesaru and invite entries from all schools.

The cash prizes awarded with the help of Raghu Memorial Fund, (Courtesy: Smt. Uma Rao & Family) will be given to the students at a function to be held in December 2006.

MILES TO GO BEFORE I SLEEP

A Teenager lived alone with his father and the two of them had a very special relationship. This boy was the smallest in the class when he entered High School.

His father encouraged him to do whatever he wanted to the boy-loved football and was determined to try his best at every practice, hoping that he would get to play when he became a senior. So, even though the son was always on the bench, his father was in the stands cheering. The boy never missed a practice nor a game, but remained a bench warmer all four years. His faithful father was always in the stands with words of encouragement for him. When the young man went to college, he decided to try for the football team as a "Walk on." Every one was sure he could never make the cut, but he did. The Coach admitted that he kept him on the roster because he always put his heart and soul to every practice, and the same time, provided the other members with the spirit and hustle they badly needed. The News that he had survived the cut thrilled him so much that he rushed to the nearest phone and called his father. His father shared his excitement and was sent season tickets for all the college games.

This persistent athlete never missed practice during his four years at college, but he never got to play in the game. It was the end of his senior football season, and as he trotted on to the practice field shortly before the big play off game, the coach met him with a telegram.

The young man read the telegram, then swallowing hard, mumbled to the coach, "My father died this morning. Is it all right

if I miss practice today?' The Coach gently said, "Take the rest of the week off and don't even plan to come back to the game on Saturday." Saturday arrived, and the game was not going well.

In the third quarter, when the team was ten points behind, the young men quietly slipped into the empty locker room and put on his football gear. As he ran into the sidelines, everyone was astounded to see him back so soon. "Coach, please let me play. I've just got to play today", said the young man. The Coach pretended not to hear him. He did not want his worst player in this close. Play off game. But the young man persisted, and feeling sorry for the kid, the coach gave in. "All Right," he said. Then to everyone's surprise, this title unknown, who had never played before, was doing everything right. He ran, he passed, blocked and tackled like a star. The Score was soon tied. In the final seconds, he intercepted a pass and ran all the way for the winning touchdown.

The Stadium erupted in cheers and his teammates hoisted him onto their shoulders. After the game, the coach said, "Kid, you were fantastic! How did you do it?" He looked at the coach and smiled through his tears, "Did you know that my Dad was blind? He came to all my games, but today was the first time he could see me play, and I wanted to show him that I could do it!"

- Bhavna Vijan
Std. IX- E

your conventional methods it would take several times your lifetime to reach us. The Inter Galactic Council (IGC) is very concerned with the conditions prevailing on the Earth. It is feared that if such conditions worsen, your Earth could become a lifeless planet in just a thousand years. Besides, it could pose a serious threat to the galaxy itself because of the hazardous waste it will produce".

"Since H-RATE has an atmosphere and living conditions very similar to your Earth, and is relatively nearer to you than other similar planets, we were selected by the IGC for this special project. Our aim is to educate Earthmen, before it is too late, so that they can take steps to save the Earth. The level of technology of Earthmen is much below ours. Though their knowledge is fast increasing, it will take some two thousand Earth years before they can catch up with our present level.

"Many wise men have, from time to time, appeared on the Earth. They have taught us many good values. However, while there are some who follow the good life laid down by the sages, most others do not. The followers of each saint form a separate religion. Although all religions have, as their common goal, the spiritual enlistment of man, each group unfortunately claims superiority over the others. Many are the wars waged in the name of religion. Earthmen are taught many good values at school but adults do not practice what they preach. As they grow up, children too, discard the good values as impractical. Besides, Earthmen are divided into nations, linguistic and racial groups, by colour, creed and political ideologies. No matter how small a group divisive work is at work even there. This is not conducive to harmony."

In such a situation, accumulation of personal wealth seems to matter most and, to achieve this, good principles are sacrifice. Corruption, in its many forms, is rampant. Position of power only makes a person greedy for even more wealth Crimes and Criminals naturally flourish".

"In the name of Civilization the natural wealth of the Earth is being over exploited. Water and mineral resources, forests, flora and fauna are fast disappearing. Not content with this, instead of using Science for the welfare of mankind, weapons of mass destruction are being produced, each new one more deadly than the earlier ones. The IGC believes that Earth will soon reach a

THE EARTH OF MY DREAMS...

Sridhar awoke with a start. He had an eerie feeling of weightlessness. He found that he was in some sort of a dimly lit capsule, strapped to a strange looking couch. Fear enveloped him. Was this a nightmare?

After what seemed as an eternity, he suddenly felt normal again. A door in the capsule slid open. An elderly, dignified person with bright, piercing eyes and a friendly smile entered and in a gentle, yet clear voice said, " Welcome to planet H-RATE! I am Golar", he continued, "Officer for Inter Galactic Affairs. You have been selected as our special guest for a very

special purpose. Let us first have refreshments, as the cosmic journey must have made you tired."

S r i d h a r partook of the - Shrinath Bharadwaj
bubbling drink Std. IX
and fruit placed before him and felt immensely refreshed. Golar went on, "You were brought to our planet by a method called, 'Tele transportation.' If you were to travel by

- Shrinath Bharadwaj
Std. IX

critical point when nothing can save it from total annihilation. We have been asked to bring youngsters like you to visit us to see at first hand how a planet should be managed.

Golar took Sridhar to a space vehicle, which looked like an elongated bubble. The seat hugged him and the transparent cover gave clear all-round visibility. It moved noiselessly. Golar explained, "We too believe in a supreme being as you do in God. He is present in each one of us as our conscience and guides everyone to do what is right. This is our religion. The action of every citizen on this planet is directed to the common good. All our children receive the same basic education in Science, Arts, Ethics and Sports. Their aptitude and skills are continuously monitored. Later they are trained for various occupations for which each one is found to be best suited. The extremely bright ones eventually become researchers, administrators and thinkers, from whom a few are selected by popular consent to rule the planet. There is no unemployment."

The space vehicle took Sridhar to many places. He saw all around him signs of prosperity – cultivated fields and orchards, healthy cattle and poultry, beautiful buildings, factories without visible smoke and effluents, and happy and contented people. He could not see any signs of worry, frown or anger on any face. The atmosphere was crisp, fresh and invigorating. When at last they reached base again, Golar took Sridhar to an observatory.

They entered a room at one end of

which there was a parabolic screen; Golar pressed a series of buttons on a control panel and the screen sprang to life. A small bright spot grew larger and larger till Sridhar recognized it as our Solar System. Presently the Earth loomed into view. Progressively, stage-by-stage, the camera brought into focus Asia, then India, then Maharashtra, and then Navi Mumbai in three-dimensional effect. Finally it showed him his own building and he saw his friends playing in the Garden. Sridhar could hardly contain his excitement. Golar went on, "As I said earlier, the Earth is no longer hidden away. We can watch the goings on there even if we are light years away".

The tour was at last over. Dinner was served on crystal ware. The food was wonderful. After dinner Golar explained. "Our purpose was to show you what a wonderful place Earth can be if it is managed well. You are the first to be shown this planet. We shall, in years to come, bring others to H-RATE, amongst them scholars and scientists. It will then be their collective responsibility to reform the conditions on Earth. Just in case you think all this is a dream, please accept this is a dream, please accept this small medallion which also makes you a honorary citizen of our planet." Golar then bid Sridhar good-bye.

Sridhar awoke with a start. It was dawn. He leapt out of bed shouting, "Hey mom, I had the most exciting..." Suddenly he stopped. He opened his hand. In his palm, a small golden medallion glittered, its vibrant colours lighting his face.

CHASING A DREAM

There was a little boy whose name was John. He was only eleven years old, and the only son of his parents, Ruth and Ben. He was good looking boy and very intelligent. There was little he could not understand. Infact most people considered him to be quite a genius.

They lived not far from the city of Pune in a humble little cottage they called 'Peace Heave'. John's mother Ruth despite all her work alone, found time to keep her home spotlessly clean and tidy. She also tended her garden where she grew the most beautiful roses, which sometimes on occasions fetched her quite a nice sum of money.

Ben who was physically handicapped manned a telephone booth. However, now because of mobiles and computers hardly

anybody came to the booth. One can understand that this meant that very little money was being earned and little John had to manage with whatever his parents could afford.

Two years later John had entered into his Teens. He was extremely good at his studies, in particular, Mathematics. This enables him even at this young age in his teens to teach other children in his class and junior to him, that most difficult subject Mathematics and thus earned a little extra money.

-Mast. Pankit Trevadia
Std. VII - A

Thus we see that all three of them were trying their best to make ends meet. This was not easy. All the same they worked hard as they never liked to depend on somebody else.

His parents knew that what John was doing was very strenuous for him and they tried to stop him. But John loved his parents very much so he pushed himself and continued to supplement towards the household expenses. He knew that this was only a temporary phase, as he had big plans for himself on finishing school he wanted to be an engineer. As a matter of fact he completed his Xth Std. In flying colours his XII Std. with 97% a ranker in Physics, Chemistry & Mathematics and got into the much desiring engineering college. However the college was quite a distance from home and he had to spend some hard earned money to buy a cycle.

He had hardly completed his first term in engineering college when he met with a head on collision with a racing car, with him on his cycle. The stars were clearly against him that morning it was 22nd October. The accident was a serious one with John hovering for days between life and death. Finally his young strong body won and he was on the road to recovery. He survives and gets back the zeal and the zest to pursue his dreams!

MY LOST FRIEND

"I do not believe in ghosts. I do not believe in ghosts. I do not believe in ghosts. I do not believe in ghosts," I told my friends. I am surrounded by friends who link every little thing to

- Mast. Yash Shah
Std. VIII - B

the supernatural and it is highly frustrating for a non-believer like me. I think that ghosts are just a figment of a very fertile imagination and an unscientific mind. And I felt that it was time my friends accepted the fact that there is a simple and rational explanation for everything. So that day, we made a deal if I could spend one whole night in the grave yard then they would never again talk about the existence of the other world at least not in front of me and if

I did see something unexplainable in the graveyard then I would never again ridicule their firm belief in the supernatural.

So, our little plan was made and on the full moon night my friends accompanied me to the gate of the graveyard near my house. "Remember," they said, "You cannot leave these grounds before four in the morning." "Yeah, yeah," I said. All their superstitions were irritating me. I couldn't believe what I had landed myself into. It would be so cold at night; how would I survive with only one blanket, but I couldn't back out right now or I would be subjected to a life long misery of listening to stories about "weird shaped creatures moving the shadows out there to get us all."

As I entered the place I had to admit that it did look a little eerie in the middle of the night but I pushed all these thoughts out of my mind. I made myself as comfortable as I could in the graveyard in the middle of the night and began reading the book I had brought along with me. Luckily it was full moon night and there was enough light for me to read it. Hours seemed to pass by I was beginning to feel hungry now. The sandwich I had brought along with me had been long since finished and now I could hear my stomach growl. Moreover I was feeling sleepy. It was well past midnight and I kept nodding off. I had to use all my power to keep my eyes open.

Suddenly I heard a twig break behind me. It sounded like someone had stepped on it. Afraid that it was some robber, I quickly turned around and much to my surprise I saw a little boy standing right behind me. His blue eyes glistened in the moonlight. He looked pale, a little to pale. I was afraid he was going to faint any moment. He was tightly clutching a red broken toy car in his arms. Surprised to have company, I asked him what he was doing there in the graveyard at that time of the night.

"I am Krish, the undertaker's son. I live here and I couldn't sleep. I thought I saw someone here and just came by to check. Saying this he sat down beside me and we began talking. I told him all about the deal because of which I was in the graveyard. "Oh. So you don't believe in ghosts?" he asked. "Not really. What about you? Do you believe that they exist? He just shrugged

his shoulders and looked at me with a look of sadness in his eyes and said", "I don't have a choice." The reply seemed strange but something in his look tome me to ask no further about that topic.

It was beginning to get colder now. I shivered in the blanket. Krish didn't seem to mind the cold wind that was blowing that night. Suddenly I had an idea. The deal was that I shouldn't leave the graveyard and hadn't he just said that he lived just here. So technically I would not be breaking the rules if I went to the warmth of his house, would I? I turned to him and asked him where exactly his house was. She pointed right ahead. I followed the direction in which his finger had pointed but I couldn't see anything. "Where is it?" I stopped in mid sentence. He had disappeared just as suddenly as he had come. The toy car he had held was now lying down on the ground. I picked it up and walked towards the place had pointed.

All I saw were graves and on one of them was written.

"Here lies Krish Chatterjee
21-3-64 to 23-5-72
May his soul R.I.P."

Shaking my head in disbelief I put the car in my bag and walked back home. It already was well past 4 o'clock. The first thing I did that morning was to find out where the undertaker lived. Since his house was just a few blocks away. I decided to walk it up. I took the car with me. I just hoped that he didn't think that I was lunatic when I told him the story. Nervously, I rang the doorbell and waited for the door to open. After what seemed like eternity, he finally answered but as soon as he saw me he went absolutely pale.

He didn't ask me a single question about what I was doing there and invited me right in. I felt a little awkward but I followed him into the small living room. He smiled at me and I slowly told him the reason for my visit explaining in detail what had happened the night before. I had felt that I needed to talk to him. It seemed to me that there was something missing and that he could help me. By the time I had finished he had tears running down his cheeks. He suddenly got up and went inside into the room. He returned in a moment holding a faded photograph in his hand and handed it to

me.

New it was my turn to go pale. There in my hand I held a photo of Krish with his arms around another boy of his age and that boy was me! I was holding the same car in my hand that Krish had last night. Both of us were grinning into the camera and seemed to be very happy together. Puzzled I looked at the old man. He paced around the room and little by little told me the story of his little boy. He looked at me and said, "Yes that boy is you. Neel you have come back. I knew that the minute I saw you at the door. My Krish and you were always best friends and that car that you are holding was your most prized possession and Krish always wanted to have it for at least a day."

This still wasn't making any sense to me. "Who is Neel?" I asked, "You are," he said as if that was the most obvious thing in the whole world. "But my name is Rohan," I protested. "Now it is but before it was Neel. Anyway, one day you finally agreed to let Krish keep the car for a day out before that you made him promise that he would certainly return the car to you the next day, but fate had it planned otherwise. That very night Krish was seized by an asthma attack and in the absence of proper medication died at that very instant. The next day while you were coming here, you had a car accident and you too died on the spot." Once again tears formed in his eyes and he sat down as if all the energy had been drained out of him.

He looked at me and said, "Neel now that he has returned you your car and kept his promise he can finally rest in peace. May God bless his soul, Amen." Saying that he rose and went in signaling he end of our meeting. It was as if that he had nothing more to say and he also wanted some time to himself to get over the renewal of the grief of his son's death. Now that it was as clear as day to me I got up, left a thank you note on the table and went out. I stopped by at the graveyard and walked straight to the surrounding it. Slowly I walked backed home with the car in my bag and a new belief in my heart. I knew that I would never make fun of my friends ever in my whole life.

THE COUNTRY SAVED! or BRAVE SCIENTISTS!

The Japanese city was passing through a turbulent period sometime in the past. At that time the Japanese scientists were burdened with another important task. The task and the discontent amongst the people was due to the landslide occurred there which emitted fire like substances frequently. Raymond and Jack were the two main scientists in charge of finding solution to this problem.

They were sent with a troop of hundreds of policemen, firemen, scientists and associates to the place of incident. They set up a camp and the firemen were put on the job of digging at some distance from the landslide, while the scientists, archeologists, policemen, put their brains together and planned, "What to do?" and "how to do?" Raymond and Jack along with a group of associates entered the tunnel with torchlights guiding them and they proceeded with the plan.

However, due to the fire substances being released from the landslide had so much of intensity that Raymond and Jack realized that it would be foolish for all of them to move in, as it wouldn't be safe. So, Raymond and Jack along with ten others decided to move further. After covering some distance when they were almost on the verge of reaching the place of incident, a heavy mass of land blocked their way suddenly.

During this phase, two of the men were killed on the spot and three of the others were injured. Seeing their condition, Jack & Raymond suggested that three of the unhurt associates could accompany the others to safety, i.e. to the camp, and the other two of them could continue with them.

Thereafter, they started the digging process again. But this time it was a mere difficult task. Tired and exhausted, Jack sat down and threw the spade in frustration. The spade flew and hit the corner of the landmass and stones and mud fell off from that place. This showed them a soft corner in the entire landmass, and again they started their digging process, but this time from that point. But instead of digging out a straight tunnel they ended up with a curved one that too where the tunnel went downwards. Jack jumped down first and told the others

the same as it was safe. They kept crawling with their bodies banging with each other and finally reached a place where there was more space. They kept moving along the path and were surprised to see. Mast. Abhinav Prusty that someone had already dug the further passage. They reached a cave finally, which was uneven at many places. They could hear the fire emissions very clearly; this led them to realize that they were exactly under the landslide, which had caused so many problems.

Raymond turned around and examined the cave and let out a shtick of excitement. They had landed up in a round cave with steps at odd and uneven places. All four of them were shocked and amazed seeing this sight. The cave seemed to have no end nor any entrance. In darkness, they continued their efforts. After a while, one of the associates found something bright and shiny at the upper corner of the cave. Jack and Raymond ran up to that point immediately, and Jack after a while of seeing that substance, laughed out around, when asked, he said that, "Nothing could have been a better achievement in the dark with four suffocating people." But, Raymond was working out on something different and he climbed up the rocky place to reach the substance which was actually a metal are containing a radioactive substance. This wiped off the smile on Jack's face.

They were caught in a different in a difficult position. If they didn't handle the substance carefully, the entire area around the landslide would blow up and disappear. With trembling hands Raymond and Jack shifted the rock to a safe place and to their surprise they found an entrance.

'An Entrance!' shirked Jack! Filled with amazement and enthusiasm, they proceeded to find another gift for them, the cave held in store for them. They found another entrance, which was big enough for one person to enter, actually fall down at a time as there was a rope ladder attached to the entrance. Raymond climbed up first

and was succeeded by Jack. The other two associated were left behind with the metal are with all the protection and equipments they required to take the radioactive substance safely to the laboratory.

Raymond and Jack entered the cave, which was full of cupboards carved in them. After some inquiry, they realized that substances present there were nothing but materials required to make "BOMBS", according to their scientific knowledge. BOMBS, such ones which could destroy the entire of Japan in one shot. Shocked they further found weapons, drugs and boxes of precious stones, gems, gold etc. which were actually the ones which were stolen from famous museum in Japan. Then they found something, which helped them to conclude the reasons for the several questions, which were bubbling up in both of their minds; and also the minds of all the people of Japan. They found a well developed, 'mini laboratory', fully equipped with nuclear power instruments and various other substances.

At this, Raymond concluded that there were certain antisocial elements underground who were planning for a big firework above and the landslide above on the ground was actually an artificial one creating a great diversion so that they could perform and carryout their plan easily and then Jack said that the radioactive substance kept was the reason of the emission of fire like substances which had created a havoc amongst the people.

Both Jack and Raymond were so deeply in discussion that they forgot where they were at the moment. Two of those terrorists came and held the two scientists in captive. When the head of the group arrived, he laughed happily and said, "Our scientists were killed because they tried to cheat us, ha, ha, ha! We are the future of Japan... and look here, we have two great scientists gifted us by God, ha, ha! He gave a scary mirthful laugh.

Raymond shouted that they would rather die but not cheat their country. The terrorists laughed, and said, "Follow one orders and live." Why do you want to die a temble death?"

This time Jack who had kept quite throughout pulled the gun from the person guarding him and yelled that if they moved or tried to show any action, he would fire at all the dangerous substances around him and kill everyone, including himself. They

would better die rather than behave as traitors. On the gun point, Jack and Raymond bought these terrorists after a great difficulty to the ground and the police handcuffed them.

At that moment, the head of the gang shrieked and yelled out, "You got us caught but our mission won't fail". Our radioactive substance had a time bomb attached to it and it would blow up after a few minutes."

Jack and Raymond rushed to the camp where the other associates had kept the metal ore and carefully, the radioactive substance along with the times. Immediately

landed the bomb defenses and police and within fire minutes the bomb was defused and everyone cheered the two scientists who had saved Japan from a big tragedy. They were awarded and honoured with medals for their service and loyalty towards the country.

The landslide had stopped. Everything was back to normal and all minds at peace; all due to the efforts of the great scientists Jack and Raymond who smiled happily and proudly and went to have a good sleep and of course then... Party!!

THE HORROR CASTLE

- Mast. Shovit Meher
Std. VII A

"Ah! Be careful, there's an iceberg in our way. I cannot move aside!" alarmed the captain of the cruise ship. "The ship is going to sink..." cried the captain. But before he could say anything, thud! The ship cracked into two parts. Some escaped in the safety boats while some kicked the buckets. In one of the families, the parents could get into the safety boats but their children remained helpless. The ship broke into two and drowned. However the three children came upon a plank of wood. The shores took them to a lonely island.

In the island, they saw a dreadful castle. There was a board on the castle that read - "The Horror Castle." Jax the youngest brother asked, "Do we have to enter the castle?" "Yes." answered Alex the eldest brother. "Let's enter the castle." said Max, the second brother of the three.

As soon as they entered the castle, a phantom - a ghost in a white garment appeared and warned them, "Leave this castle! Otherwise...I'll kill you! Ha! Ha! Ha!" He then went away through a wall. The trio were extremely scared they decided to investigate the horror castle. Not even few seconds past, fire balls started hammering on them. Alex and Max could dodge the fire balls but poor Jax was being bruised and scorched by the fire balls but Jax soon ran towards the sea and cooled his burns.

Now he knew that the ghost was destined to kill them all; but why? The trio tried to investigate more. "I know that no ghosts exist. All this is done, with the help

of technical computers." explained Alex. As they were investigating, they saw a shiny silver liquid. Then the phantom came and said, "I am still warning you to abandon the castle otherwise meet the devil duo - Devil Blood and Devil Eye". "I'll catch you saying this Alex pounced on the phantom but he went through him. Devil Blood came. The trio had to face Devil Blood. It was sticky liquid, which was in a heap of 24 ft tall. "It's going to swallow us!" cried Jax. "Hey! We can't help, we'll have to show our backs and escape!" said Alex. "There must be some secret paths and tunnels in this castle" whispered Max. "We'll try to find.....Ah!" and before Max could say more he fell into a tunnel on stepping a foot ahead. The door of the tunnel closed as soon as he fell down. "Max!!!" cried the duo - Alex and Jax. They ran away from Devil Blood as fast as they could. Soon they saw a photo of a pirate on a photo frame. Alex suspected the photo as it was hanged titled. On checking behind the photo, they found a tunnel. They both jumped into the tunnel. After the tunnel ended, there were steps leading to the floor of the attic. All kinds of waste things were kept there. Before they would survey the things, out of the blue, Devil Eye came and shone in between them and disappeared. It made both the brothers foes. Alex could see Jax as a monster while Jax could see Alex as a monster. Hence, both of them fought against each other and injured each other. As they were fighting, they came near a mirror in which they saw each other's real forms, stopped fighting,

and settled the matter. The only way to retain the vision was to see the opponent in a mirror.

Meanwhile, Max who fell into the basement came running to the attic. Now the trio were in great trouble but they thought of a plan. A lot of waste things were kept in the attic. They knew that ghosts didn't exist. They made a trap out of a sticky net and rope. The waste furniture were kept in one corner of the room while surplus of the sticky net was kept with glass pieces in another room, so that the room look clean. The trap was made in a such a way that when the phantom's leg would get stuck in the rope, he would be captured by the sticky net and rise up, hanging from a rod 8 feet above the floor. Max became the bait. He had to lure the phantom and trap him. Alex and Jax hid themselves. Max shouted, "Mr. Phantom! If you have guts to kill me then kill me." The enraged phantom came and ran after Max. Max too ran but unluckily he slipped and get trapped into the net. "Oh no!" cried Alex and Jax while the phantom kept on laughing. Not even a couple of seconds passed came a sound just behind Alex. Alex saw behind and to his astonishment, he saw the fusion of Devil Eye and Devil Blood swallowed Jax brutally. Before Alex could do anything, Jax was swallowed by the fused up monster "Meet Bloodevileye - A fusion of Devil duo!" roared the phantom. "Don't worry, if at all Jax dies, he will die because of hunger and thirst" said the phantom. He ordered Bloodevileye to kill Alex with laser beams. Bloodevileye launched a laser beam on Alex but before it could harm Alex, Alex jumped aside. The laser beam fell the phantom who was pushed backwards due to the beam's force. The phantom fell on the sticky net and glass pieces. He got extremely injured. He screamed a lot. Alex picked up one of the glass pieces and threw it on the rope on which Max was hanging. Max fell down and got stuck to the phantom. The phantom had the key to the lock of the attic, which he threw, outside the window. Alex could not escape through the shortcut too, as it was meant only for coming into the attic. Now Alex was in trouble. He prayed to God to save him. God heard his pray and showered his grace.

It started raining heavily. Alex got wet.

He had not noticed that the attic was roofless. Water was the weakness of Bloodevileye, which caused it to explode and throw Jax out. Alex found the control room of the phantom and from there, he called up the police. Till the police came Alex unmasked the phantom. He was Zhivez. The police had reserved \$50000 for one who captured Zhivez who was the most wanted criminal! The police came and arrested Zhivez. Zhivez explained, "On mixing chemicals haz- hazardously, these devil duo were formed. With their help I scared everyone who came to find King Arthur's treasure. I equipped

these castle with technical facilities.... but these guys spilled water on my plans. "The treasure was found by the police which amounted to \$100000. Half of the treasure was given to the trio and they got the award for capturing Zhivez too that was \$50000. The boys were delivered to their home.

The worried parents were relieved and happy to see their children. The trio got the bravery award too. They became very famous. Their photos too came in the newspapers, and told them the whole adventure. Then they lived happily ever after.

अपराध के कीड़े

मि. लाल और मि. पाल कंपनी के भागीदार थे. कंपनी का कामकाज प्रायः लाल ही संभालता था.

दफ्तर में मेज, कुर्सीया, अलमारी, रैक आदि हैं. रैक में मोटी-मोटी पुस्तके भी थी. मेज पर कलम, दावात, घंटी, फोन और कुछ गुलदान भी थी. अलमारी बंद थी. लाल अपने अलमारी को हर दिन सुरक्षित रूप से बंद करके ही जाता था. एक दिन लाल अपने परिचित मि. देसाई से दो हजार रुपये में एक परमिट (अनुमति पत्र) खरीदना चाहता था. इसलिए वह अपने कर्मचारी चपरासी मंगल को बुलावा दिया. और उससे कहा कि, 'जाओ, बड़े बाबू दयाल को बुलाकर आओ'.

अपने सेठ लालजी के आदेश से मंगल ने दयाल को लालजी के पास छोड़ आया. दयाल एक ईमानदार कर्मचारी था. उस पर लालजी को बहुत भरोसा था. इसलिए लालजी ने उसे अपने दफ्तर का मेनेजर बनाया था. उस दफ्तर का कोई भी पैसे का विषय का काम लालजी दयाल जी को ही सौंपते थे. लालजी ने मि. देसाई को दो हजार रुपये पहुंचाने के लिए अपने दराजू से पैसे निकालते हैं. पर उस दिन मि. दयाल को अपने पारिवारिक विषय का बहुत जरूरी काम था. इसलिए उन्होंने लालजी से कहा कि, 'लालजी मैं ये काम आज नहीं कर सकता'. इस बात को सुनकर लालजी को निराशा हुई. फिर भी उन्होंने दयालजी के परेशानी को समझा. उन्होंने दयाल जी को काम से छुट्टी भी दे दी. इससे दयाल जी बहुत खुश हुए. उन्होंने यह काम कल करने का लालजी को भरोसा दिलवाया.

दूसरे दिन मि. देसाई को रुपये पहुंचाने के लिए अपने दफ्तर के बड़े बाबू दयाल को बुलावा भेजा दयाल ने मि. लाल से पैसे देने के लिए कहा. दयाल के कहने बाद लाल ने रुपये निकालने के लिए

मेज की दराजू से पैसे निकालना चाहा पर वह पैसे को न होते देखकर लालजी के होश उड़ गये. उन्होंने याद किया कि पिछली शाम को उन्होंने दो हजार रुपये का बंडल उसमें रख दिया था, परंतु दराजू से पैसे गायब थे.

मि. लाल को अपने दफ्तरी (चपरासी) मंगल पर चोरी का शक होता है. मंगल गरीब था और चोरी के आरोप में एक बार सजा भी काट चुका था. लाल को उम्मीद थी कि नौकरी मिलने पर वह सुधर जायेगा. वहा सोचकर उसने मंगल को अपने यहा नौकरी दी थी. लाल को लगा कि मंगल से सुधरने की आशा करना बेकार था. वह ऐसा बिच्छू है, जो अपनी डंक मारने की आदत नहीं छोड़ सकता बड़े बाबू दयाल मंगल को निर्दोष मानते थे, परंतु लाल को यकीन था कि रुपये मंगल ने ही चुराए थे. लाल ने पुलिस थाने में फोन करके इन्स्पेक्टर को बुलाया उसने मंगल से चोरी के बारे में सख्ती से पुछताछ की.

मंगल ने कहा कि, मैं ने पैसे नहीं लिए. वह गरीब जरूर है, पर कमीना नहीं. उसने अपने बीमार पिता की दवा के लिए मजबूर

- Vinay M Kundar
X Std

होकर पहले मालिक के यहा पाच रुपयो की चोरी की थी. पर लालजी ने उसकी एक ना सूनी. उन्होंने उसको जेल भेज दिया.

इन्स्पेक्टर के जाने के बाद कंपनी के दूसरे भागीदार मि. पाल ने दफ्तर में प्रवेश किया. उसने बताया कि जीतने की उम्मीद से जुआ खेलने के लिए दफ्तर में से उसीने पिछली रात रुपये चुराए थे.

मि. लाल इस बात से चौंक गये. मि. पाल ने उसे बताया कि अपराध की वृत्ति विरासत में नहीं आती.

इन्सान मजबूरीयों के कारण चोर, डाकू और खूनी बनता है. मि. लाल ने पुलिस को फोन करके मंगल को छोड़ने का आदेश दिया.

नीती: समाज में गरीबों को कोई अच्छी नजर से नहीं देखता. कोई अपराध होता है, तो प्रायः किसी गरीब को ही उसके लिए जिम्मेदार माना जाता है. चोरी जैसे अपराध समाज के प्रतिष्ठित लोग भी कर सकते हैं. फिर भी गरीबों पर ही चोरी का इल्जाम लगाते हैं. मजबूरी अमीर को भी चोर बना सकती है.

MATRIMONIALS

Wanted suitable Madhava Brahmin Graduate, Working Girl, Bombay Based Below 27 yrs. for a boy (31 yrs) working in Finance Company as Associate Manager Contact Madhava R. Rao or Sudha Rao (25828090)

Wanted Kannada Smartha (Sanketi) Boy. 26 years to 28 years Employed, 23 years Girl, (B.E. Electronics). See Detail in : www.Kannasamatrimonial.com Contact : 25574981 25592541 (Office)

Wanted a suitable Smartha Brahmin boy for Babbur Kamme girl. Age : 2 yrs, Height : ft. holds a diploma in Electronics, Works for a MNC in Bangalore Makhara Nakshatra 1st Pada, Parashara Gotra, Looking for a qualified well settled boy with good family background. Contact : Mr. Shrikantiah Phone No. : 080 - 23722369

ಪೆದ್ದಗುಂಡ

ಒಂದನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಮಪುರ ಎಂಬ ಊರಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಮಚಂದ್ರ ಎಂಬುವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಜಾನಕಿ ಹಾಗೂ ತಾಯಿ ಸುನಿತಾಳೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆತನು ಅವಳ ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋರಟ್ಟಿದ್ದನು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರಿಗೆ ಬಸ್ಸು ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದು ರಾಮಚಂದ್ರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮೃತಪಟ್ಟ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಮುದ್ದಾದ ಗಂಡು ಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡಿ, ಮರಣಹೊಂದಿದಳು. ಆನಾಥವಾದ ಮಗುವನ್ನು ಆದರ ಅಜ್ಜಿಯು ಸಾಕಾತೊಡಗಿದಳು.

ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಗುಂಡ ಎಂದು ಹೆಸರಿಡಲಾಯಿತು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಲೆಗೆ ಪೆಟ್ಟಾಗಿ ಗುಂಡನು ಪೆದ್ದನಂತೆ ವರ್ತಿಸತೊಡಗಿದನು. ಪೆದ್ದನಾದುದರಿಂದ ಆತನು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲೂ ಅನುತೀರ್ಣನಾಗತೊಡಗಿದನು. ಆಟ-ಪಾಠದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಕೆಲಸದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಇತರ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಆತನು ಹಿಂದುಳಿದನು. ಇದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ 'ಪೆದ್ದಗುಂಡ' ಎಂದು ಕರೆಯತೊಡಗಿದರು.

ಗುಂಡ ಈಗ ಬೆಳೆದುನಿಂತನು. ಅವನ ಅಜ್ಜಿಯು ಬಹಳ ಮುದುಕಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಅವಳಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಗುಂಡನಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದಳು. ಅಜ್ಜಿಯ ಮಾತಿನಂತೆ ಗುಂಡನು ಸಾಹುಕಾರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಹತ್ತಿದನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಂತರ ಅವನು ರಾಜನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಹತ್ತಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಗುಂಡನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೂಲಿಯೆಂದು ಮೂರು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಹಣ ದೊರೆತ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಗುಂಡನು ನಲಿಯುತ್ತಾ, ಹಾಡುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಹೀಗೆ ಬರುವಾಗ ಹಣ ಬಿದ್ದು ಹೋದದ್ದು ಅವನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಜ್ಜಿಗೆ ತಾನು ತಂದ ಹಣವನ್ನು ತೋರಿಸಹತ್ತಿದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅಜ್ಜಿಯು ಗುಂಡನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. "ಮಗು ಹಣವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ಇಡಬೇಕು" ಮರುದಿನ ಗುಂಡನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದನ್ನು ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅಜ್ಜಿಗೆ ತಾನು ತಂದ ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಲು

ಕಿಸೆಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದನು. ಆದರೆ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಣ್ಣೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಕರಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅಜ್ಜಿಯು ಗುಂಡನಿಗೆ, 'ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ಅದಕ್ಕೆ ನೀರು ಹಾಕಿ, ಮುಚ್ಚಳವಿಟ್ಟು ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಮರುದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಮೊಲದ ಮರಿಯನ್ನು ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ನೀರು ಹಾಕಿ, ಭದ್ರವಾದ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನಿಟ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಮರಿಯಾದ ಮೊಲವು ಸತ್ತು ಹೋಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಅಜ್ಜಿಯು ಗುಂಡನಿಗೆ ಎರಡೇಟು ಕೊಟ್ಟಳು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಮೊಲ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಆದರ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ಅದನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಅಜ್ಜಿಯು ಗುಂಡನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ನಿತ್ಯದಂತೆ ಅವನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಬರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಗೋಧಿಯ ಗಂಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದನ್ನು ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ, ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ಕಿಶೋರ್ ಎಸ್. ಪೆಗಡೆ 10 ನೇ ತರಗತಿ

ಗೋಧಿಯ ಪುಡಿಯೆಲ್ಲಾ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿ ಹೋದದ್ದನ್ನು ಕಂಡ ಅಜ್ಜಿಯು ಗುಂಡನಿಗೆ ಎರಡೇಟು ಕೊಟ್ಟಳು. ಅನಂತರ ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿ, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡದೇ, ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಹಿಂದೆ ಬರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕತ್ತೆಯ ಮರಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದನ್ನು ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರತೊಡಗಿದನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜಕುಮಾರಿಯು ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಗತೊಡಗಿದಳು. ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನೆಂದರೆ ಸಾಧುವಿನ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ನಗುವನ್ನೇ ಮರೆತ್ತಿದ್ದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯು ಮನಬಿಚ್ಚಿ ನಕ್ಕದ್ದು. ರಾಜನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನಗಿಸಿದವರಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೇ, ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ. ಎಂದು ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಿದ್ದ. ಗುಂಡನಿಂದ ನಗೆಸಲ್ಪಟ್ಟ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ಪೆದ್ದನಾದ ಗುಂಡನು ಅದೃಷ್ಟವಂತನಾದ.

ನೀತಿ: ಪೆದ್ದನಾದ ಗುಂಡನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವನ ದಡ್ಡತನದಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯು ಜೊತೆಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಕೂಡ ಪಡೆದ. ಇದರಿಂದ ಅವನ ಅದೃಷ್ಟ ಕುಲಾಯಿಸಿತು. ರಾಜಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಆತನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇರತೊಡಗಿದನು.

ಫಲಿಸದ ಕುತಂತ್ರ

ಒಂದು ರಾಜ್ಯ ಅದರ ಹೆಸರು ಕರ್ನಾಟಕ. ಆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ ಅಶೋಕ. ರಾಣಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ, ಮಂತ್ರಿ ಅಮರ ಸೇನ, ಅಮರಸೇನನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗ ಇದ್ದ. ಅವನ ಹೆಸರು ಭರತ. ಜತೆಗೆ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿ ಎಂಬ ಸಾಕುಮಗನು ಅವನಿದ್ದ.

ಅದೊಂದು ದಿನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಸಂಭ್ರಮ, ಸಡಗರ, ಆನಂದ. ಈ ಸಂಭ್ರಮ ಯಾಕೆಂದರೆ, ರಾಣಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡಿದ್ದಳು. ಆ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ರಾಜ ಮೈಮರೆತ್ತಿದ್ದ. ಹೀಗೆ ಹನ್ನೊಂದು ದಿನ ಉರುಳಿತು.

ರಾಜ ಅಶೋಕ ಮಗುವಿಗೆ ಶ್ರೀದೇವಿ ಎಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದ. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರ್ಯ ಉಳಿಯಿತು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಆ ರಾಜ್ಯದ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ನಾಮಕರಣದ ದಿನವೆ ಮುಂದೆ ಮಗುವಿನ ಗಂಡನಾಗುವನು ಯಾರೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ರಾಜ ಅಶೋಕ ತನ್ನ ಸಿರಿತನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಂತ್ರಿಯ ಸಿರಿತನ ಚಿಕ್ಕದಾದರೂ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗನನ್ನು ಆಳಿಯೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಶ್ರೀದೇವಿ ಅಡುತ್ತಾ ನೀರಿನ ಕೊಳದ ಬಳಿ ಬಂದಳು. ಅತ್ತ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿಯೂ ಅಡುತ್ತಿದ್ದ. ಶ್ರೀದೇವಿ ದೀಕ್ಷಿತಾ ಎಸ್. ಕರ್ಕೇರಾ ಅಡುತ್ತಾ ಅಡುತ್ತಾ 9 ನೇ ತರಗತಿ ಕಾಲು ಜಾರಿ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋದಳು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಧುಮುಕಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ. ಆ ವಿಷಯ ತಿಳಿದ ರಾಜ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಟ್ಟ. ರಾಜನ ತೀರ್ಮಾನ ಬದಲಾಯಿತು. ತನ್ನ ಆಳಿಯ ಭರತನಲ್ಲ, ಶ್ರೀದೇವಿಯ ಜೀವ ಉಳಿಸಿದ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿ ಎಂದುಕೊಂಡ, ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತಿಳಿಸಿದ.

ಇದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಅವಮಾನವಾಯಿತು. ಈ ಅವಮಾನ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿಯಿಂದಲೇ

ಅಯಿತೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ. ಇದರಿಂದ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿಯ ಮೇಲೆ ಕಿಡಿ ಕಾರಿದ. ಒಂದು ದಿನ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಲು ಸಂಜೊಂದನ್ನು ನಡೆಸಿದ. ಮಂತ್ರಿ ಇಬ್ಬರು ಕಟುಕರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿಯನ್ನು ಕಾಡಿಗೊಯ್ದು ಕೊಲ್ಲುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ದೇಹದ ಯಾವುದಾದರೂ ಭಾಗವನ್ನು ತರುವಂತೆ ಹೇಳಿದ.

ಕಟುಕರು ಮಂತ್ರಿಯ ವಾತಿನಂತೆ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿಯನ್ನು ಒಂದು ದಟ್ಟ ಕಾಡಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿಯ ಲಕ್ಷಣ, ಸೌಂದರ್ಯ ನೋಡಿ ಕಟುಕರಿಗೆ ಕರುಣೆಯುಕ್ಕಿತು. ಅವರು ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನಂಬಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿಯ ಕಾಲಿನ ಕಿರುಬೆರಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟರು.

ಅತ್ತ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿ ನೋವಿನಿಂದ ನರಳಿ ನರಳಿ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ಮರುದಿನ ಅದೇ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬೇಟೆಗೆ ಬಂದ ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ ವಿಶಾಲಸೇನ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿಯನ್ನು ಕಂಡ, ಅವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ಮಗುವನ್ನು ತಾನೇ ಸಾಕಿಕೊಂಡ.

ಹೀಗೆ 25 ವರ್ಷ ಉರುಳಿತು. ಈಗ ಸೂರ್ಯ ಮೌಳಿ ದೊಡ್ಡವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹಳೆಯದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರೆತಿದ್ದಾನೆ. ಇತ್ತ ಶ್ರೀದೇವಿಯು ದೊಡ್ಡ ವಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವನಿಗೂ ಅವಳಿಗೂ ವಿವಾಹ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ರಾಜ ಅಶೋಕ ಯೋಚಿಸಿದ್ದ. ಅಂತೆಯೇ ಮಂತ್ರಿ ಅಮರಸೇನ ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮದುವೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಯಿತು. ಹೀಗೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಮಂತ್ರಿಯ ವಿಶಾಲಸೇನನ ಹತ್ತಿರ

ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರನ ಹೆಸರೇನೆಂದು ಕೇಳಿದ. ಆಗ ರಾಜ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿ ಎಂದ. ಆಗ ಮಂತ್ರಿಯ ಎದೆ ಧಸ್ ಎಂದಿತು. ಮಂತ್ರಿ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನ ನಕ್ಷತ್ರ ಯಾವುದೆಂದು ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈತ ನಮಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ. ಇವನನ್ನು ನಾನು ಸಾಕಿದೆ ಅವನ ಕಿರುಬೆರಳು ತುಂಡಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಹೆಸರು ಸೂರ್ಯಮೌಳಿ ಎಂದು ಅವನೇ ನಮಗೆ ಹೇಳಿದ ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿಗೆ ಇವನೇ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅದರೂ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ನಟಿಸಿದ. ನಿಮ್ಮ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ ನೋಡ ಬಯಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿ ವಿಶಾಲಸೇನ ಮಂತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟ. ಸೂರ್ಯಮೌಳಿ ಹಾಗೂ ದುಷ್ಪ ಮಂತ್ರಿ ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದೆಡೆಗೆ ನಡೆದರು. ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗ ದಾರಿ ಆದ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿಯ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಿ ಕತ್ತಿ ಬೀಸಿದ. ಆಗ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿಗೆ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂದೆ ಸಾಯಿಸಿದ ಮಂತ್ರಿ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಹೇಗೋ ಏನೋ ಮಂತ್ರಿಯ ಕೈಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಸೂರ್ಯಮೌಳಿ ರಾಜ ಅಶೋಕನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಪರಿಚಯ ಮತ್ತು ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನಿಗೆ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿ ಸಿಕ್ಕಿದನೆಂಬ ಸಂತೋಷ ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೆ, ಮಂತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ. ರಾಜಭಟರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಶಿಕ್ಷಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೂ ಸೂರ್ಯಮೌಳಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀದೇವಿಯ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ.

ಕಳೆದು ಹೋದ ಕಂಠಹಾರ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅರಸನಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ವನ-ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನು ತಿಳಿನೀರ ಕೊಳವೊಂದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಅರಸನಿಗೆ ನೀರಾಟವಾಡುವ ಆಸೆಯಾಯಿತು.

ಅವನು ರಾಣಿಯತ್ತ ನೋಟ ಹರಿಸಿದ. ಅವನ ಆಸೆಯು ರಾಣಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಸೀರೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದಳು. ಅಭರಣಗಳನ್ನು ಸೇವಕಿಯ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು. ನೀರಾಟಕ್ಕೆ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು ನೀರಿಗೆ ಇಳಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನೀರಾಟ ಆಡಿದರು. ಅಭರಣಗಳನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಸೇವಕಿ ಕೂತಲ್ಲೇ ನಿದ್ದೇ ಹೋದಳು. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮರದ ಮೇಲಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣು ಮಂಗಳವೊಂದು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯಿತು.

ರಾಣಿಯ ಕಂಠಹಾರ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಮಂಗಳವು ಮರ ಏರಿತು. ಮರದ ಒಂದು ಪೊಟರೆಯಲ್ಲಿ ಹಾರವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿ ಇಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಸೇವಕಿಗೆ *ನಿಸಯನಾ ಎಲ್. ಪೂಜಾರಿ* ಪಕ್ಕನೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. 8ನೇ ತರಗತಿ ಕಂಠಹಾರ ಕಳೆದುಹೋದದ್ದು ಅವಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅವಳು ತುಂಬಾ ಹೆದರಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ಕಳ್ಳ ಕಳ್ಳ ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿದಳು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸೈನಿಕರು ಓಡಿ ಬಂದರು. ಕಳ್ಳನಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡತೊಡಗಿದರು. ಕಾಡೆಲ್ಲ ಗದ್ದಲದಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ

ನಿಸಯನಾ ಎಲ್. ಪೂಜಾರಿ 8ನೇ ತರಗತಿ

ಭಿಕ್ಷುಕನು ಗಾಬರಿಗೊಂಡ, ಒಂದೇ ಸಮನೇ ಓಡತೊಡಗಿದ. ಆಗ ರಾಜಭಟರು ಅವನನ್ನೇ ಕಳ್ಳನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ರಾಜನೆದರು ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ಹಾಜರು ಪಡೆಸಿದರು. ಹೆದರಿದ ಭಿಕ್ಷುಕ ತಾನು ಕದ್ದಿರುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ, ಅದನ್ನು ಊರ ಪಟೇಲನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟ.

ಕೂಡಲೇ ರಾಜಭಟರು ಪಟೇಲನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದರು. ರಾಜನೆದರು ಅವನನ್ನು ಹಾಜರು ಪಡೆಸಿದರು. ಪಟೇಲ ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಹಾರವನ್ನು ಪೂರೋಹಿತರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವುದಾಗಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ. ಆಗ ರಾಜಭಟರು ಪೂರೋಹಿತನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದರು. ಅವನ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಹಾರವನ್ನು ಆಸ್ಥಾನದ ಸಂಗೀತಗಾರನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಸಂಗೀತಗಾರನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದ ಅವನು ಹಾರವನ್ನು ರಾಜ ನರ್ತಕಿಗೆ ನೀಡಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ರಾಜ ನರ್ತಕಿಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲಾಯಿತು. ಅವಳು ಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ತನಗೇನು ತಿಳಿಯದು ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲಾಯಿತು. ವಿಷಯವೆಲ್ಲ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಯಿತು.

ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನಿದ್ದ. ಈ ದಿನ ನಡೆದ ವಿಷಯವೆಲ್ಲ ಅವನು ಗಮನಿಸಿದ್ದ ನಿಜ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವನು ತಿಳಿಯಬಯಸಿದ್ದ. ಹಾಗಾಗಿ ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಅಪಾದಿತರನ್ನು ಇರಿಸಿದ ಸೆರೆಮನೆಯತ್ತ ನಡೆದ. ಅಪಾದಿತರ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಕಿವಿ ಕೊಟ್ಟ.

ಪಟೇಲ ಭಿಕ್ಷುಕನೊಡನೆ ಏ ಭಟಿಂಗ. ನಿಜ ಹೇಳು, ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಭೇಟಿಯಾಗಿದ್ದೇನಾ? ಸುಮ್ಮನೆ ಯಾಕೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಪವಾದ ಹೊರಿಸಿದೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

«ನಾನು ಹಾರವನ್ನು ಕದಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ರಾಜರು ಜೋರು ಮಾಡಿದಾಗ ಬೇರೆ ಹೇಸರೇ ನನ್ನ ನೆನಪಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆ». ಭಿಕ್ಷುಕ ವಿವರಣೆ ನೀಡಿದ ರಾಜ ಪೂರೋಹಿತ ಸಂಗೀತಗಾರನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ರಾಜ ನರ್ತಕಿ ಅಬ್ಬರಿಸಿದಳು.

ಸಂಗೀತಗಾರ ಹೇಳಿದ - «ಅಮ್ಮಾ ತಾಯೇ, ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ರಾಜರಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದರೆ ಬದುಕಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎನಿಸಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದೆ. ಹಾರವನ್ನು ನಾವ್ಯಾರು ಕದ್ದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಮಂತ್ರಿ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ

ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಅವರಾರು ಅಪರಾಧಿಗಳಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಅವನಿಗೆ ಖಾತರಿಯಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ.

ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ರಾತ್ರಿ ಕೊಳದ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದ. ಮರಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂಗಳನ್ನು ಅವನು ಗಮನಿಸಿದ. ಆಗಲೇ ಅವನಿಗೊಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅವನು ಗಮನಿಸಿದ ಆಗಲೇ ಅವನಿಗೊಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅವನು ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಸೇಮಕರನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡ. ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಸಾವಿರಾರು ಗಾಜಿನ ಮಣಿಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡ. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿದ. ನಂತರ ಸೇವಕರೊಡನೆ ಅವನು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೂತು ಕಾಯತೊಡಗಿದ.

ಮರಗಳಿದ್ದ ಮಂಗಳೆಲ್ಲ ಕೆಳಗಿಳಿದವು. ತಮಗೆ ಬೇಕೆನಿಸಿದ ಬಣ್ಣದ ಮಣಿಗಳನ್ನು ಹೆಕ್ಕತೊಡಗಿದವು. ಅದರೆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಂಗಳ ಮತ್ತೆ ಕೂತಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬರುವಂತೆ

ಮಾಡಲು ಉಳಿದ ಮಂಗಳೆಳು ಭಾರಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟವು. ಕೊನೆಗಂತೂ ಅವುಗಳ ಯತ್ನ ಫಲಿಸಿತು. ಹೆಣ್ಣು ಮಂಗಳ ಪೊಟರೆಯೊಳಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು, ತನ್ನ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಮತ್ತೆ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು ಅದು ಜೊತೆಯವರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ರಾಜಭಟರು ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಬಹು ಸಾಹಸಪಟ್ಟು ಅವರು ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಂಗಳವನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿದರು. ಅದರ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಂಠಹಾರ ಅವರ ಕೈವಶವಾಯಿತು. ಅವರು ಅದನ್ನು ತಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಕಳೆದು ಹೋದ ಕಂಠಹಾರವು ರಾಣಿಗೆ ದೊರೆಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಅಪಾದಿತರು ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದರು. ಚೊಡ್ಡದೊಂದು ಗಂಡಾಂತರ ದಿಂದ ಪಾರಾದ ಅನುಭವ ಅವರಿಗಾಯಿತು. ಪ್ರಜೆಗಳು ನಿಶ್ಚಿಂತರಾದರು. ರಾಣಿಯದೊಂದು ಕಂಠಹಾರ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಗಡಿಬಿಡಿಗಿ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ●

ಉನ್ನೇತ

ಚಿತ್ರಾನ್ನ ಲಗ್ನ ಪತ್ರಿಕೆ

|| ಶ್ರೀ ಮದ್ದೂರೊಡೆ ದೇವತಾ ಪ್ರಸನ್ನ ||

ಬಾಮೂನ್ ರಾಜ್ಯ, ಜಹಂಗೀರ್ ಜಿಲ್ಲೆ, ಬಾದೂಪಾ ತಾಲೂಕು, ರವೆ ಉಂಡೆ ಗ್ರಾಮದ
ದಿವಂಗತ ಸುಕುನುಂಡೆಯವರ ಬಹುಚಿ ಪ್ರತನಾದ

ಶ್ರೀಮತಿ ವಡೆ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಇಡ್ಲಿ ಭಟ್

ಇವರು ಮಾಡುವ ವಿಚ್ಛಾಪನೆಗಳು

|| ಉಭಯ ಸಂಕಟ ||

ನಾವು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ ಇದೇ ಪಾಯಸವಾರದ
ಬಾಳೆಕಾಯಿ ಬಚ್ಚಿ ಮುಹೂರ್ತದ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಗನಾದ

ಚಿ|| ರಾ|| ಮಸಾಲೆ ದೋಸೆ (ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ)

ಮತ್ತು

ಚಿ|| ಸೌ|| ಮಣಿಸಿನಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿ (ಖಾರ)

(ಮೈಸೂರು ಪಾಕ್ ಜಿಲ್ಲೆ, ಕಡುಬು ತಾಲೂಕು, ಬೆಣ್ಣೆ ದೋಸೆ ಉರಿನ
ಶ್ರೀಮತಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಬಿಸಿ ಬೇಳೆಬಾತ್‌ರವರ ಟಿಮಾಟೆ ಪ್ರತಿ)

ಇವರ ವಿವಾಹ ಮಹೋತ್ಸವವನ್ನು ಹೋಟೆಲ್ ಹುಗ್ಗಿ ಭವನದಲ್ಲಿ ನೆರವೇರಿಸಲು ಗುರು ಶಿಷ್ಯರು sorry
ಗುರು ಹಿರಿಯರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ ಕಾರಣ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕೈ ಬಾಯಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಸಮೀತರಾಗಿ ತುಟ್ಟಿ,
ಬಟ್ಟಲು, ಚಮಚಿ ಮೊದಲಾದ ಅಗತ್ಯ ಸರಂಜಾಮುಗಳೊಂದಿಗೆ ಉದರ ಪೂಜೆಗೆ ಬಂದು ವಧೂ ವರರನ್ನು
ಅತಿರ್ವದಿಸಬೇಕಾಗಿ ಕೋರುವ,

ತಮ್ಮ ಆಗಮನಾಭಿಲಾಷಿಗಳು,

ಶ್ರೀಮತಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಇಡ್ಲಿ ಭಟ್

ತಮ್ಮ ಸುಖಾಗಮನವನ್ನು ಬಯಸುವವರು

ಶ್ರೀಮತಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಪೂರಿ ಭಟ್

ಶ್ರೀಮತಿ ಟೊಮೋಟ ಸಾಸ್

ಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಹಾರ ಭಟ್ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಪಾರಾಭಾತ್

(ಅಭ್ಯಂತ ಮೂಲ)

ಅಮ್ಮ

ಅಮ್ಮಾ ss

ಮುದಿತನದ ಅರಿವು ಮರೆವಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರವಿರಲಿ
ಅದು ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಿ ಮುದ್ದಾಡಲಿಲ್ಲ
ಅದಕ್ಕೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ

ನಿನ್ನ ನೆನಪಿಗೂ ಮುದಿತನದ ಛಾಯೆ ತಟ್ಟದಿರಲಿ
ಅಮ್ಮಾ ss

ಬದುಕಿನ ಬೀದಿ ಬೀದಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರವಿರಲಿ
ಅದು ವಸಂತನ ಅರಳಿಸಿ ಕೊನೆ ಮುಟ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲ
ಅದಕ್ಕೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ
ನಿನ್ನ ವಸಂತನ ದಾರಿಗೆ

ಲೈಟು ಕಂಬವಾಗಿ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದೇವೆ.

ಅಮ್ಮಾ ss

ಕರಿಬಡಲ ಕಾಲನಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರವಿರಲಿ
ಮೋಡವಿಲ್ಲದೆ ಮಳೆಸುರಿದ ಮೂರ್ಖನಿಗೆ
ಅದಕ್ಕೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ

ನಿನ್ನ ನೆನಪೆಲ್ಲಮನೆ, ಮನಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ.

ಅಮ್ಮಾ ss

ಕಂಬನಿಯ ಆಳ ವಿಸ್ತಾರಕ್ಕೆ ಧಿಕ್ಕಾರವಿರಲಿ
ಅದು ಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸಹ ನಿರ್ಮಿಸ ಕೊಳ್ಳಲಾರದು
ಅದಕ್ಕೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ
ನೀ ನಡೆದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪುಪ್ಪಾಗಿ ತೊಯ್ದಿದೆ

ಅಮ್ಮಾ ss

ನಿನ್ನ ಮೌನ ಈ ಕವಿತೆಗೆ ಗರ್ಭದಾನ
ಸುಗ್ಗಿ ಮಾಡಲು ಬಂದ ಸಂಗಾತಿಗಳು ನಾವು
ನಮ್ಮ ಹಿಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಬದುಕು
ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ

ನೆನಪಾದಾಗ ತುಟಿಕಚ್ಚಿ ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತೇವೆ.

- ಮರಿಯಪ್ಪ ನಾಟೀಶ್

(ಆಗಲಿದ ಡಾ. ವಿ. ಕೆ. ಮಣಿಮಾಲಿನಿ ಅವರನ್ನು ನೆನೆದು)

The Mysore Association, Bombay

FORTHCOMING PROGRAMMES

Date & Time	Programme
11th Nov. 2006 6.30 p.m.	Inauguration of Advanced Music workshop
15th Nov. 2006 7.00 p.m.	Carnatic Vocal recital by Vidushi M.S. Sheela
15th Dec. 2006 7.00 p.m.	Hindustani Vocal recital by Padma Vibhushana Pt. Jasraj
23 Dec. 2006 7.00 p.m.	Inauguration of Book Stall of Kannada Pusthaka Pradhikara, Bangalore
24 Dec. 2006	Workshop on Story writing in collaboration with Department of Kannada, University of Mumbai

ಅಭಿನಂದನೆ

ಹೊರನಾಡಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿನ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘವನ್ನು ಈ ವರ್ಷದ ಕರ್ನಾಟಕದ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಾಗಿ ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿರುವುದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬಹಳ ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿ. ನವೆಂಬರ್ 1ರಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸುವರ್ಣ ಕರ್ನಾಟಕ ಮಹೋತ್ಸವದ ವಿಜ್ರಂಭಣೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಂ. ಕೋರಿಯವರು ಸಂಘದ ಪರವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು.

ಮುಂಬಯಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಂಘಗಳನ್ನು ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯಿಂದ ಗೌರವಿಸಲಾಗಿದೆ. 2000ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನಿಗೂ ಮತ್ತು ಈ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘಕ್ಕೂ ಸಂದಿರುವ ಈ ಗೌರವವು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡ ಸಂಘಗಳು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಮುಂಬೈನ ಒಂದು ಹೆಸರಾಂತ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾ ಶೀಲ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಈ ಗೌರವವು ಸಂದಿರುವುದು ಮುಂಬಯಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೂ ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಷಯ.

ನೇಸರು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘವನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮುಂಬರುವ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗೌರವಗಳು ಸಂದಲಿ ಎಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತದೆ.

ಸುವರ್ಣ ಕರ್ನಾಟಕ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಶ್ರಮಿಸಿದವರನ್ನು ಗೌರವಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿನವರಾದ ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯ ಬಲ್ಲಾಳರ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಈ ಗೌರವವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಮುಂಬಯಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಸಂತಸವಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ವ್ಯಾಸರಾಯ ಬಲ್ಲಾಳರಿಗೆ ನೇಸರುವಿನ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ಮುಂಬಯಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಗುರುರಾಜ ಎಸ್. ನಾಯಕರಿಗೆ 'ಸುವರ್ಣ ಕನ್ನಡಿಗ' ಪ್ರಶಸ್ತಿ

ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕಾಶಿ ವಿಶ್ವನಾಥ ಟ್ರಸ್ಟಿನ ಜ್ಞಾನ ಮಂದಾರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಕಾಡೆಮಿಯು ಸುವರ್ಣ ಕರ್ನಾಟಕದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಕೊಡಮಾಡುವ 'ಸುವರ್ಣ ಕನ್ನಡಿಗ' ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ಮುಂಬಯಿ ಮಾಟುಂಗದ ಮುಂಬಯಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಹಿರಿಯ ಸಮಾಜ ಸೇವಕ ಶ್ರೀ ಗುರುರಾಜ ಎಸ್. ನಾಯಕರು ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂಬಯಿಯ ಪಲವಾರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪದಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಗುರುರಾಜ್ ಎಸ್. ನಾಯಕರ ಗಣನೀಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅಕಾಡೆಮಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ ನಿರ್ದೇಶಕ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸೋಮಶೇಖರ ಅವರು ಪತ್ರಿಕಾ ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಾ. 09.12.2006ರಂದು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘ (ಮಾಟುಂಗ ಪಶ್ಚಿಮ), ಮುಂಬಯಿ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಿರುವ ಸುವರ್ಣ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸಚಿವರುಗಳ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ

ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರದಾನಿಸಲಾಗುವುದು ಎಂದು ಪ್ರಕಟಣೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಮುಂಬಯಿಯ ಸಮಸ್ತ ಕನ್ನಡಿಗರ ಪರವಾಗಿ ಇವರಿಗೆ ನೇಸರುವಿನ ಹಾರ್ದಿಕ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ಡಿ. 20ರಂದು ಮುಂಬೈನಲ್ಲಿ 10ನೇ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನ

'ದೆಹಲಿ ಕನ್ನಡಿಗ' ಪತ್ರಿಕೆಯ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಿರುವ ಈ ಸಮ್ಮೇಳನವನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕದ ಗೃಹ, ಕಾನೂನು ಮತ್ತು ಸಂಸದೀಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಸಚಿವ ಎಂ. ಪಿ. ಪ್ರಕಾಶ್ ಅವರು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದ್ದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಆಯೋಗದ ಸದಸ್ಯರೂ, ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟಿನ ನಿವೃತ್ತ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೂ ಆದ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಡಾ. ಶಿವರಾಜ್ ವಿ. ಪಾಟೀಲ್ ಅವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಲಿರುವರು. ಕೇಂದ್ರ ಯೋಜನಾ ರಾಜ್ಯ ಸಚಿವ ಎಂ. ವಿ. ರಾಜಶೇಖರನ್

ಅವರು ಸ್ಮರಣ ಸಂಚಿಕೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲಿರುವರು.

ಸಮ್ಮೇಳನದ ವಿವಿಧ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸಿಂಡಿಕೇಟ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಮಾಜಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಕೆ. ಕೆ. ಪೈ. ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟಿನ ನಿವೃತ್ತ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಬಿ. ಎನ್. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ, ಖ್ಯಾತ ಸುಗಮ ಸಂಗೀತಗಾರ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಸುಬ್ಬಣ್ಣ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಮಾಜಿ ಸಚಿವೆ ಡಾ. ಅಲಿತಾರಾವ್, ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಬಿಲ್ವ ಯೂನಿಯನ್‌ನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ನವೀನ್‌ಚಂದ್ರ ಡಿ. ಸುವರ್ಣ, ಮಾಜಿ ಐ. ಪಿ. ಎಸ್, ಡಾ. ಪಿ. ಜಿ. ಬಾಗಿಲ್ವಾಯ, ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕಲಾವಿದರ ಒಕ್ಕೂಟದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಎನ್. ರಾಮರೆಡ್ಡಿ, ಮುಂಬೈ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಎಸ್. ದೊರಸ್ವಾಮಿ ಉದ್ಘಾಟಿಸಲಿರುವರು.

ಪ್ರಶಸ್ತಿ ವಿತರಣೆ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಜನಪದ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಜಿ. ನಾರಾಯಣ ಅವರಿಗೆ "ಕನ್ನಡ ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ", ಶಾಸಕ, ಕೆ.ಎಲ್.ಇ. ಸೊಸೈಟಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಭಾಕರ ಕೋರ ಅವರಿಗೆ "ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತ", ಸಾಹಿತಿ ಡಾ. ಜಿ. ಡಿ. ಜೋಶಿ ಅವರಿಗೆ "ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿ"ಗಳನ್ನು ಪ್ರದಾನ ಮಾಡಲಾಗುವುದು. ವಿವಿಧ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಲಾಗುವುದು.

ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ನುಡಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಅಂತರ್‌ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಬಾಂಧವ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣಗಳು, ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ, ಮಹಿಳಾ ಉತ್ಸವ, ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ, ನಾಟಕ ಮುಂತಾದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರದರ್ಶನ ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ದೇಶದಾದ್ಯಂತದಿಂದ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಕಲಾವಿದರು, ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಪತ್ರಕರ್ತರು, ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲಿರುವ ರೆಂದು ಸಾಮಗ ಅವರು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವೈಭವದ ಪುನರುತ್ಥಾನವೇ ಈ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸಾಮಗ, ವಿಶ್ವದ ಮುಖ್ಯ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಮ್ಮೇಳನ ಏರ್ಪಡಿಸಲಾಗುವುದೆಂದರು.

Natsamrat Theatre Group Delhi Presents Three Hilarious Plays			
1.	24/11/06	7.00 pm & 8.40 pm	Kallu Nai M.B.B.S Written by: Moliere
2.	25/11/06	7.00 pm & 8.40 pm	Kambakht Ishq Written by: Satya Prakash
3.	26/11/06	7.00 pm & 8.40 pm	Kauwa Chale Hans Ki Chal
All three plays are directed by Shyam Kumar.			